

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

6TE ÅRG.

DEN 13 NOVEMBER 1904.

N^O 7

Återgivande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Johan Bergman. — Tvenne ordensjubileer. — Brokigt utomlandsnytt. — Senaste bilder från krigsskådeplatsen. — Illustreradt allehanda från skilda delar af landet. — "En färd öfver Himalaja" af Dr: Sven Hedin. — Veckans porträttgalleri.

BONNIERS TRYCKERI AKTIE BOLAG. GÖTEBORG 1904.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sthlm.—G^{no}

JOHAN BERGMAN.
LEKTOR.

JOHAN BERGMAN.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Den som ägnat någon uppmärksamhet åt dagsprässens referat från förhandlingarna vid goodtemplarordens årliga riksdagar, dess storlogemöten, kan ej ha undgått att fästa sig vid hvilka jämförelsevis stora anslag, många tusentals kronor, som därvid undantagslöst beviljas till rena upplysnings- och bildningsändamål, till studiekurser, föreläsningverksamhet o. s. v. Såsom bildningshårdar äga numera också goodtemplarlogerna, spridda som de äro öfver hela vårt land till de mest undangömda bygder, en betydelse som näppeligen kan överskattas. De ej blott lära folket att afstå från alkoholens oftast så farliga, alltid tvifvelaktiga glädjekälla, de bereda det också på samma gång väg till en långt ädlare och hälsosammare glädjekälla: kunskapens och bildningens. För utländingen intar Sverige härigenom ett hedersrum såsom ett föregångsland i den moderna nykterhetsrörelsen. Men den som otvifvelaktigt mest bidragit till att vi kommit därhän, märkesmannen för vår nykterhetsrörelse såsom på samma gång en bildnings- och upplysningsrörelse af öfverskådlig social räckvidd, det är lektor Johan Bergman. Som en sådan märkesman står han också för utlandet, och det var helt visst en väl förtjänt gärd af aktning har för som ägnades honom, när den Hygieniska föreningen i Berlin för icke längesedan med sin guldmedalj utmärkte hans grundläggande stora arbete "nykterhetsrörelsens världshistoria", hvilken var utställd vid den af föreningen anordnade socialhygieniska litterära utställningen i Berlin-Charlottenburg.

Denna världshistoria är lektor Bergmans förnästa arbete som nykterhetsskriftställare, men det är långt ifrån hans enda. Förutom större skrifter har han författat en otalig mängd broschyrer, tidnings- och tidskriftsuppsatser o. s. v., i hvilka han framfört den moderna, på vetenskapliga grunder byggda nykterhetsrörelsens idéer. T. o. m. inom en reformrörelse kan det behövas reformer, äfven en sådan behöfver utveckla sig och foga sig efter framstegen i tiden. Inom våra nykterhetsföreningar och följ kligen äfven inom goodtemplarorden har det funnits och finnes det nog ännu åtskilligt som kunnat vara både godt och nödvändigt för sin tid, men som så småningom, allt efter som verksamheten byggts på andra grunder och tillgripit nya medel samt äfven utvidgat sitt mål, förlorat sin betydelse och blifvit torr form. En framåtskridandets och initiativens man som Johan Bergman är, har han oförskräckt angripit allt dylikt gammalt förlegadt, som numera endast kan hindra verksamheten, och sökt att få något nytt och mera ändamålsenligt i stället.

Som nykterhetsskriftställare är Bergman helt visst vår främste. Med djupa insikter och en enorm beläsenhet i ämnet förenar han en idealistisk naturs tro och hänförelse; alltid entusiastisk och stidvar är han klar och skarp i bevisförningen, elegant och vårdsam i formen. Samma förträffliga egenskaper utmärka honom som talare. Ingen kan bättre än han förstå att meddela sin egen ljusa och glada tro på framtiden åt lyssnande ungdomsskaror och han hör till de sällsynt lyckliga, som inte behöfva frukta att bli för långa i sina utläggningar. Han har alltid nya, slående synpunkter till öfvers, nya, klagörande bilder för sin framställning, hvilket gör att intresset hos åhöraren aldrig slappas. Det är heller ingen under, att han vid de sommarkurser, som numera pläga anordnas här och där vid folkhögskolorna i vårt land, är en högt värderad och eftersökt kraft.

Endast antydningvis har i det föregående Johan Bergmans verksamhet som nykterhetsfirare och folkupplöstrare kunnat vidröras, men redan det sagda torde ha varit nog för att i någon mån visa, hur värdefull och af hvilken betydelse hans insats härutinnan varit. Liksom Per Wieselgren numera bär namnet "den svenska nykterhetsrörelsens fader", så torde man kunna ha goda skäl att antaga att Johan Bergman en gång

allmänt skall hedras som skapare af den moderna, kulturlärande nykterhetsrörelsen i vårt land. Vi sade med flit *allmänt*, ty hittills har han ingalunda och detta helt naturligt förrästen — undgått klander från de mera konservativa, särskildt de pietistiska elementen bland nykterhetsvännerna. Öfvertygelsetrogen och alltid redo att kämpa för sina åsikter som han varit, har gifvetvis hans reformlust och framstegsvänlighet ej setts med de blidaste ögon från alla håll. För den som likt Bergman är en stridens man och kämpar för en god sak är det dock ingen skam att ha fiender och motståndare, tvärtom. Hans varma nit, hans betydelse för nykterhetsrörelsen kan ej ens från motståndarsidan förnekas.

Detta arbete är sådant att det redan i och för sig utgör en lifsgärning, vackrare och värdefullare än det är de flesta människor förunnadt att få utföra. Och dock, hur mycket har han ej här bredvid och fastän han ännu ingalunda är någon gammal man — han är född 1864 i Tydje församling i Älfsborgs län — hunnit uträtta som vetenskaplig forskare och författare, som lärare, som tidningsman och som vitter skriftställare! Han har hört till de få, som kunna ha många järn i elden utan fara att få dem brända, ty hos honom har funnits den sällsynt lyckliga föreningen af hög och mångsidig begåfning samtidigt med en okuflig energi och en aldrig svikande arbetslust och arbetsförmåga. Sedan han avslutat sina studier i Uppsala, där han aflade fil. lic.-examen 1888 och promoverades till fil. dr. följande år, har han tjänstgjort som lektor vid åtskilliga läroverk, sedan 1895 vid Norrköpings, och som sådan gjort sig värderad och omtyckt. Men bredvid denna sin lärareverksamhet har han också hunnit ägna sig åt själfständig vetenskaplig forskning, hvars frukter visat sig i flera verk af hans hand. Med statsanslag företog han sålunda 1895—96 en resa till Italien, Grekland, Turkiet och Mindre Asien för arkeologiska och paläografiska studier, 1898—99 vistades han i Italien som föreståndare för de skandinaviska arkeologkurserna i Rom och Pompeji — detta iör att endast nämna ett par bland mängden af forskningsresor, som han företagit. Af vetenskapsakademien i Wien kallades han 1900 att utgifva en tåxkritisk edition af den latinske skalden Prudentii "opera omnia", sedan han redan 95 kallats till medarbetare i den högt ansedda "Thesaurus linguae latinae", hvilket ju värtaligt vittnar om att hans namn vunnit god klang också inom utlandets vetenskapliga värld. Bland resultaten af hans vetenskapliga verksamhet kan nämnas "Pompeji, dess undergång och återuppståndelse i nyare tid" såsom äfven för icke-fackmän af stort intresse. Ett vetenskapligt och på samma gång synnerligen populärt arbete är ju också hans redan nämnda "Nykterhetsrörelsens världshistoria", hvilken utkom i Stockholm 1900, i tysk öfversättning innevarande år. Ett dels vetenskapligt, dels vittert arbete är hans "Fornkristna hymner, dikter af Prudentius i svensk tolkning", hvilket 1895 prisbelöntes af Sv. vetenskapsakademien. Förträffliga tolkningar af medeltidsskalders har han jämväl lämnat i "Ur medeltidens poesi".

Under de sista åren har Bergman allt mera dragit sig tillbaka från sin rent journalistiska verksamhet. Han har dock varit en både talangfull och nitisk arbetare i prässens tjänst — man behöfver endast erinra om hans redaktörskap i "Östergötlands Dagblad" 1896—97. Af nykterhetstidskr. "Mimer" är han alltjämt utgifvare.

Några af de utmärkelser och förtroerdepoter som kommit Johan Bergman till del, hafva redan nämnts i det föregående. Här må tilläggas att han sedan åtskilliga år är hedersledamot af Studenternas helykterhetssällskap i Uppsala, hvilken förening han själf stiftade under sin studenttid, v.ordenstemplar inom goodtemplarordens svenska storloge samt ordensrådgifvare inom dess internationella storloge.

Oscar Stjerne.

TVENNE ORDENSJUBILEER.
GOODTEMPLARORDENS 25-ÅRSJUBILEUM I SVERIGE.

EDV. WAVRINSKY,
försäkringsdirektör, riksdagsman, var
ordenschef under de svåra brytnings-
åren i slutet af 80-talet.

W. STYRLANDER,
riksdagsman, ordens högste chef se-
dan 15 år tillbaka.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm—Gbg.
OSKAR EKLUND,
boktryckare, riksdagsman, »ordensråd-
gifvare», har under en lång följd af
år, framför allt som redaktör af tids-
ningen »Reformatorn» utöfvat ett synner-
ligen stort inflytande.

I dessa dagar har goodtemplarorden med en rad festligheter i alla delar af landet kunnat fira kvartse-
kelsjubileet af sin verksamhet i Sverige. Från en
ringa och väl ofta äiven ringaktad början har orden

nu efter 25 års energiskt bedrifvet arbete nått en
omfattning och en betydelse, som gör den till en af
de viktigaste och erkännansvärdaste faktorerna för
socialt framåtskridande i vårt land.

ODD FELLOW-ORDENS 20-ÅRSJUBILEUM I SVERIGE.

Foto. Holkjer, Malmö.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm—Gbg.

TILL ODD FELLOW-ORDENS DEN 29 OKT. FIRADE 20-ÅRSJUBILEUM I SVERIGE. En gruppbild från Malmö af ordens
högste styresmän i Sverige: Svenska storlogen I. O. O. F.: Herrar Hj. Setterberg, storkaplan (1), Ragvald Lignell, depu-
terad-storsire (2), Fredrik Geijer, storsekreterare (3), Wilh. Laurentz, storsire (4), N. Alfr. Ewald, storsvakt (5), Wilh. Malm-
gren, stormarskalk (6), Bror Berlin, storbevakande (7), Nils Buhman, storskattmästare (8).

I. Under senaste kejsardagarna i Reval fick ryske zaren tillfälle att föreställa sin sedan mycket ontalade amiral Rosjdiestvensky för kejsar Wilhelm, en episod som vi kunna i bild återgifva

II. Liksom engelska nationen under hela den olycksaliga konflikten med Ryssland visat den mest beundransvärda själfbehärskning, som förhindrad den oerhördt irriterade folkstämningen att taga några chauvinistiska och skrällande utbrott, har också den tysta demonstrationen från oräkneliga folkmassor vid de dödade trawlfiskarnas begravning i Hull blifvit imponerande och gripande genom det värddiga sätt på hvilket skarorna uppträdde.

Man kände att en hel nation stod sörjande kring dessa enkla kistor. Ingen

I. RYSKE ZAREN (1) FÖRESTÄLLER AMIRAL ROSJDIESTVENSKY (3) FÖR KEJSAR WILHELM (2).

pomp utvecklades, inga ståtliga ceremonier iakttogos. Ritualen var nonchalant, formisternas korta och enkla. Men medan begravningen varade stod allt lif stilla i staden. Alla affärer voro stängda och medan klockorna ringde skred tåget fram genom gator som voro packade med tysta och vördnadsfulla människor.

III. Särskildt den tyska pressen har ondgjorts öfver Englands uppträdande i arbetet för den ryska konfliktens fredliga lösande och förmenat, att om John Bull varit det minsta mån om sin värdighet, skulle hvarken den ryska flottan eller dess amiral ha fått fara vidare från Vigo. Det talas om en öfverenskommelse rörande Egypten, och en sådan kund i förklara mycket.

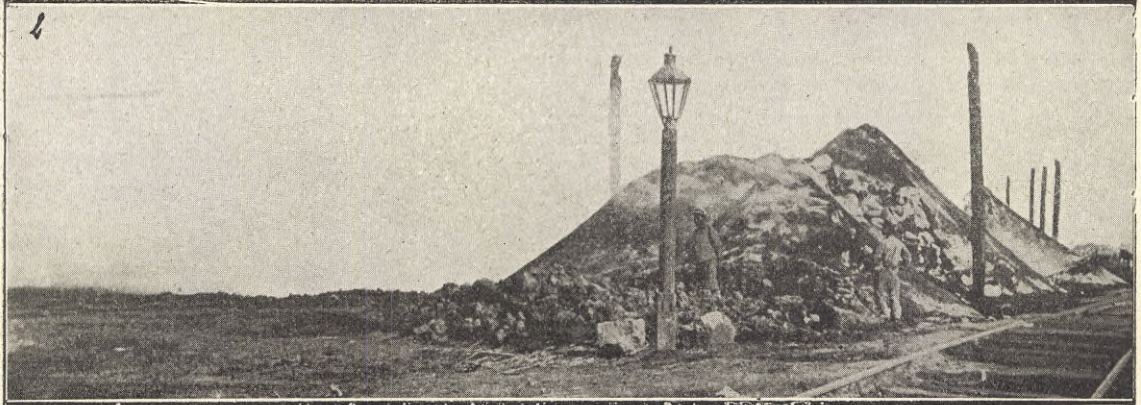
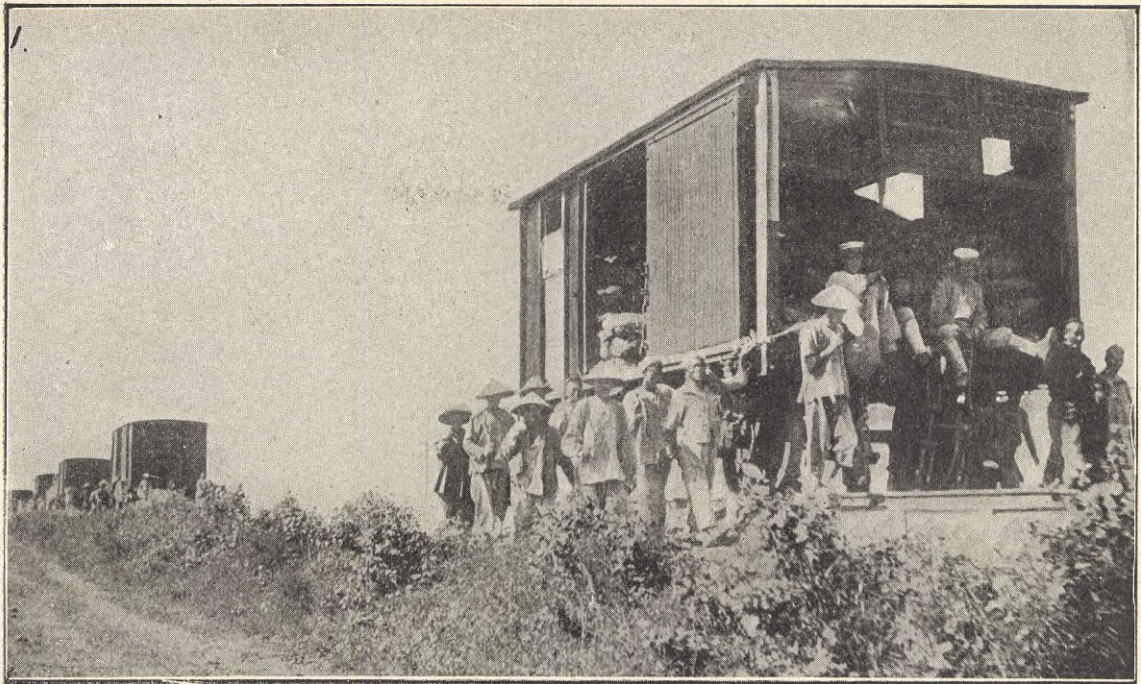
Klter fotografier

II. DE SKJUTNE TRAWLFISKARNES BEGRAFNING I HULL.

III. AMIRAL ROSJDIESTVENSKY LANDSTIGER I VIGO.

Kliché: Bengt Silfverparre.

SENASTE BILDER FRÅN KRIGSSKÅDEPLATSEN.

MYRIS DAG.

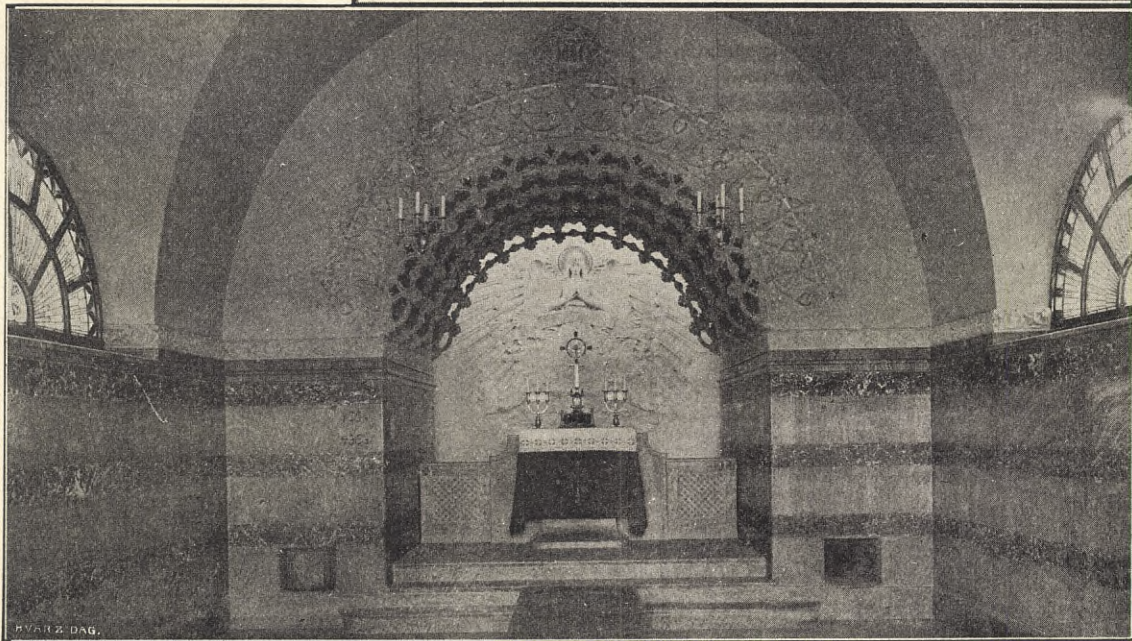
HUR JAPANERNA PROVIANTERA SINA TRUPPER UNDEK ETT SLAG *Kilohé: Bengt Silfverparre.*
HUR RYSSARNE PROVIANTERA: Brinnande hveteörråd vid Liaojang. När det ryska återtagget anträdtes blefvo väldiga
örråd af alla slag stuckna i brand, för att icke falla i fiendens händer.
KRIGSBYTE: Rysk ammunition kvarlämnad vid Liaojangs järnvägsstation och tagen af japanerna.
EFTER SENASTE FOTOGRAFIER.

I—II. Vår berömde arkitekt Ferdinand Boberg, — posthusets i Stockholm skapare — har nyligen avslutat ett nytt verk, som söndagen den 6 nov. högtidligen invigdes.

Det nya alstret af hr Bobergs starka fantasi och ingående kunskaper består af ett grafkapell i Norbergs församling i Vestmanlands län, uppförd på församlingens nya begravningsplats.

Hr Boberg erhöi för ett par år sedan af Norbergs församling, inom hvilken han tillbringat en stor del af sin barndom, uppdraget att utföra ett grafkapell, och den utmärkte konstnären har uppgjort såväl ritningarne till själfva byggna den som till inredningen in i minsta detalj, kronor, ljusstakar, krusifix, antependium, bokband o. s. v. samt öfvervakat utförandet af det hela.

H. 8 D. har velat bereda den stora allmänheten tillfälle att i bild se hr Bobergs nya, geniala skapelse och sände därför sin Stockholmsfotograf till platsen.

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

I—2. ETT NYTT VERK AF FERDINAND BOBERG: GRAFKAPELL I NORBERG, invigt den 6 nov. Märk det vackra ofvanljuset vid altaret på interiören. Framför kapellet å fotografien står dess arkitekt.

Kitché: Kem. A.-B. Bengt Nilfversparre Sklm.—Gbg

III. I Hagalund, det nya samhället i närheten af Stockholm, egde den 31 okt. en kyrkoinvigning rum. Enkehertiginnan af Dalarna, hvilken, som bekant, har sin bostad å Haga slott, m. fl. högtställda personer bevistade den högtidliga akten.

IV. Ryske ministern i Stockholm exc. Eugen de

Butzoff afled den 30 okt. i Baden bei Wien. B. var född 1837.

Redan innan fyllda 20 år började han sin diplomatiska bana och bief efter en kort tids tjänstgöring i ryska inrikesdepartementet anställd i ostasiatiska delen af Ryssland, i Amurdistriktet. Därifrån kom han som konsul till Nagasaki i Japan och så till Peking såsom medlem af därvarande legation. Som minister

jänstgjorde han därefter efter hvarannan i följande huvudstäder: Tokio, Athen och Teheran, och utnämndes den 3 september 1897 till minister i Stockholm. Minister Butzoff var kommandör med stora korset af Nordstjärneorden och innehade ryska Alexander Nevski-orden i diamanter.

V. Sveriges pomologiska förenings tredje utställning ägde i slutet af förra veckan rum å restaurant Nationals i Stockholm stora sal. Den öppnades på lördags e. m. af riksmarskalken exc. friherre von Essen och bland de närvarande märktes prins Eugen och statsrådet Odelberg.

Utställningen var indelad i en pomologisk (afsedd

att visa olika fruktsorter), en fruktpremiering med särskild hänsyn till förpackning och en redskapsutställning. I sin helhet kunde expositionen sägas vara särdeles lyckad

VI—VII. Af det på förslag af major Claes Grill i Göteborg tillkomna af Theodor Lundberg utförda "Pultavamonumentet" har H. 8 D. redan förut meddelat en större afbildning jämte text. Sedan väl monumentet var färdigt uttalades betänkligheter mot resandet af detsamma vid Pultava, emedan detta ovillkorligen skulle innebära förhärjandet af en rysk

H. 8 D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Bengt Silfverparre.

III. KYRKOINVGNING VID HAGALUND: Bland de närvarande märkes änkehertiginnan af Dalarne (X).

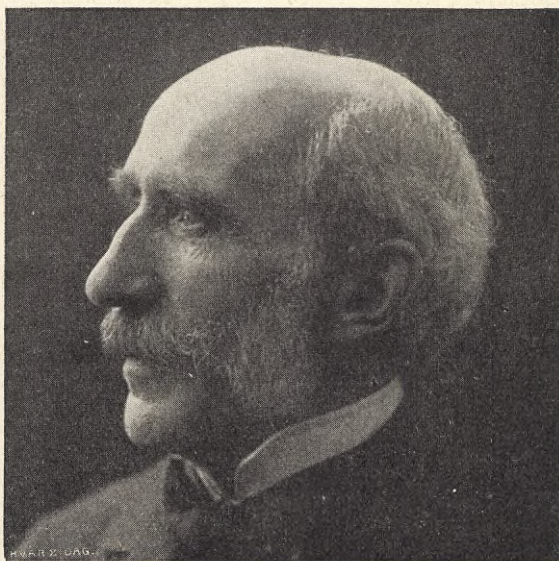

Foto. Flodin, Stockholm.

Kliché: Bengt Silfverparre.

IV. EXCELLENSEN EUGEN von BUTZOW †. Rysslands sändebud i Stockholm.

H. 8 D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sthlm.—Gbg

V. FRUKTUTSTÄLLNING I STOCKHOLM: Gruppbild från Pomologiska sällskapets sammanträde. Vi namnteckna: Dir. N. H. Lindström (1), Överfältläkare G. Dunér (2), Fru Alice von Ehrenheim, Grönsö (3), Fru Emma Kastengren (4), Dir. A. Pihl (5), Kyrkoh. P. Arnman (6), Kapten Erik Stenholm (7), Red. Knut Bovin (8), Fröhandl. Carl O. Blomgren (9), Dir. G. Lind (10).

seger och ett svenskt nederlag. Efter många om och men blef det omsider beslutadt att monumentet skulle resas på Artillerigården i Stockholm som ett minnesmärke öfver alla Sveas söner som stupat under svenska fanor. Den ursprungliga inskriften "Filiis ad Pultavam occisis" ändrades till "Filiis occisis".

På Lützendagen, den 6 november, ägde den högtidliga aftäckningen af monumentet rum.

VIII. I sista ögonblicket vid tidningens pressläggning ingår underrättelsen att Sverige-Norges utrikesminister, exc. Lage heim afgått från sin post. Vi hänvisa till utförlig biografi i N:o 26, IV årg.

IX—X. Med en första lyckad konsert i Malmö har Sydsvenska filharmoniska föreningens orkester under kapellmästaren Andreas Halléns ledning och med sopransångerskan fru Emma von Holstein-Berg som solist anträdt en turné till åtskilliga svenska städer. De komma säkert att vara lika välkomna överallt.

Efter fotograf.

Kliché: Kem. A. B. Bengt Sjöfverparre. Statn.—Hög

VI—VII. FRÅN AFTÄCKNINGEN AF DET S. K. PULTAVAMONUMENTET I STOCKHOLM DEN 6 NOVEMBER.:
De kungliga personerna vid statyn. — Monumentet omedelbart före aftäckningen.

Efter fotografier för HVAR 8 DAG.

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

VIII. C. H. T. A. LAGERHEIM.

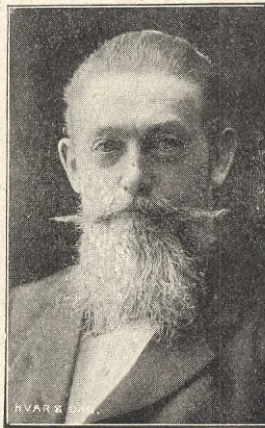

Foto Lina Jonn. Malmö.

IX. ANDREAS HALLÉN

Foto. Lina Jonn, Malmö.

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

X. FRU EMMA v. HOLSTEIN BERG.

EN FÄRD ÖFVER HIMALAJA. UR »TIBETANSKA ÄFVENTYR» AF D:R SVEN HEDIN.

Efter manuskript och fotografier af författaren ställda till H. 8 D:s förfogande. (Forts. o. slut fr. nr 5.)

Danserskorna äro klädda i fårskinnspälsar bestående af ett fyrkantigt, pälsfodradt tygstycke, hvars båda öfre snibbar sammanhållas öfver den högra axeln, och för öfrigt utpyntade med snäckor, koraller, örhängen, armband och åtskilligt dingelidång af silver och mässing. Men har man förut sett en äkta indisk "nåtsch", såsom dansen, drivnen till sin spets af konstnärlighet kallas, så förefaller den enkla ladakidansen förglömsk och parodisk.

Allt från Mullbek är det slut med lamaismens bekännare, befolkningen är sedan muselmansk, och talar "urdu", och i stället för tempel och afgudabilder se vi nu små muhamedanska moskéer, och hälsas med de gamla välbekanta orden "salem alejkum."

De båda följande dagarna förde oss till byn Dras. Stigningen är känbar upp genom Dras-älvens trånga, pittoreska dalgång. Vägen löper som en liten hylla utmed bergssidorna; man börjar bli van vid att se afgrunden gapa under sina fötter, och dock är det obehagligt, då hästarna, säkra och pålitliga, glida och åka kana utiör den hala snögatan i utförsbackarna. Floden fyller dalen med sitt ängsliga monotona brus; frisk och klar skummar vattenmassan i sin steniga bädd; här och hvar bildar den forsar och fall öfver bottenisen, som skimrar grön genom det kristallklara vattnet. Hela berglandet är nu snöklädt; blott här och hvar sticker en svart sten upp ur det hvita täcket. Skönt att slå sig ned framför brasan i Dras' stationshus; därute sjönk kölden till — 22°.

Den 8 januari togo vi, med 17° köld, åter plats i våra sadlar. Männen äro pudrade med vitt i skägg och mustascher, och kring nosen på hästarna hänger rimfrost i långa hvita trådar. Där Dras-floden ibland

är öppen, ryker och ångar det om dess bullrande vattenmassor. Uppåt dalen ligger landskapet insvept i en tät dimma, en älfvarek som smidigt och tyst smyger sig öfver de kalla snöfälten. Vi rida som i en tunnel genom detta töcken och återfinna snöfjällen på dess andra sida skinande silfverhvita i sin förnäma och högtidliga vinterskrud. Utan en molnfläck strålar himlen sydlandskt blå öfver snön. Floden är nu öfverallt frusen, men vi föra vattnets porlande under iskuporna. Stigningen är ytterst långsam, ofta märkes den icke alls. Från flera källor utgå ljusgröna iskakor, som fylla dalen, och då våra hästar på det glatta underlaget halkat och fallit ett par gånger, gå vi sedan till fots öfver sådana ställen. Snömängden tilltar hastigt; stigen är djupt nedtrampad och löper mest som en meterdjup ränna, i hvars botten alla hästar och fotgängare trampa i samma spår, så att obehagliga gropar och valkar uppkomma. Det är en fullständig sjukgymnastik, ett slags bålrollning, att under sådana förhållanden sitta i sadeln; man kastas och slänges till höger och vänster; och då hästen tid efter annan står på näsan, löper man all möjlig risk att få sig ett snöbad vid sidan af stigen. Stolt rida vi förbi den lilla af stenkojor bestående, nakna och kringstöade byn Matageno, där några kulis röstade för rast, och fortsatte till Mattjuis station shus i närheten af passet. Här finnes telegrafstation; blir man insnöad, så kan man telegrafera efter hjälp; för några år sedan fick en resande ligga här i ett par månader med alla sina kulis och höll på att omkomma af hunger. Jag hade bättre lycka; denna vinter var ovanligt fattig på snö.

Här lämnade vi den 9 januari våra hästar för att

EN FÄRD ÖFVER HIMALAJA: Bergssceneri vid Sonamarg.

Klisché: Bengt Silfverparre.

till fots gå öfver det otäcka och lifsfarliga passet. En betydande styrka af kulis hade med spett och spadar gått i förväg för att bearbeta vägen; efter dem följde de män, som buro vårt bagage och sist kommo vi själfva med ett 10-tal följeslagare. Vi försågos med staf-

EN FÄRD ÖFVER HIMALAJA: Sonamarg, med vägen ned till Kaschmir. *Kliché: Bengt Sjöqvistsparre.*

var och kring våra stöflar snoddes ett slags snöskor, som skulle hindra oss att halka. I dessa höga regioner, där nu en gnistrande köld rådde, var den djupa snön belagd med skare och bar för det mesta, men ibland trampade vi igenom den hårda skifvan och sjönko i mjölfin, mjuk snö; ett par kulis äro genast framme och hala upp oss. Tåget skriker tyst och lågsamt framåt öfver bländande snöfält. Abdullah, kulliledaren, som talar flytande turkiska, är alltid vid min sida. Själftva vattendelaren mellan Dras och Kaschmir är omärklig, och ännu en god stund sedan vi passerat den förändrar dalföret icke utseende. Men med ens inträffar, sedan vi vandrat i 2½ timmar, en storartad och imponerande scenförändring: dalen krymper ihop till en smal, tvärbrant hålväg, belamad med nedrasade block. På vänstra sidan resa sig lodräta eller tvärbranta klippor af svindlande höjd, till höger visa bergen till största delen mjukt afrundade former, men äro lika branta. Det gifves en vinter- och en sommarväg öfver Sodji-la; den förra leder ned genom den branta fåran, som vid denna årstid till 150 meters djup är fylld med snö från nedrasade laviner. I blåsigt väder eller efter ymniga snöfall aktar man sig för att gå ned genom hålvägen, ty då inträffa nästan säkert snöskred från den höga bergmassans krön på vänster hand. Tallösa kulis och postbud hafva på detta sätt spårlöst försvunnit i passet; snömassorna nedstörta med sådan våldsamt och från en så kolossal höjd, att de i fallet förvandlas till en ishård massa, i hvilken man naturligtvis är räddningslöst förlorad. Då det gäller att gå öfver Sodji-la på vintern, väntar man därför antingen i Mattjui eller Baltal, de båda stationerna i passets omedelbara närhet, på godt väder. Har himlen under en eller två dagar varit klar kan man utan särdeles stor risk gå öfver de nedrasade lavinerna — om man nota bene väljer de tidiga morgontimmarna därtill, då ännu allting är hårdt fruset. Då middagssolen börjat verka är passet farligt.

På återvägen från Indien till Ladak gick jag fyra dagsmarscher till fots öfver Himalaja och måste då med 63 kulis, taga mig upp genom den snöfyllda klyftan. Med tillhjälp af rep och linor skötos och halades då jag och Schagdur upp genom snön. Vi voro halfvägs då snöstorm utbröt, som svepte hela moln af yrsnö genom denna förrädiska graf. Man blir rof för den största spänning och ser på infödingarnes ansiktsuttryck och rörelser, hvar passagera anses särskildt allvarsamma. "Här måste vi skynda

oss Sahib", ropa de, då de komma till en punkt känd för ymniga lavinras. Vi anstränga oss till det yttersta tills vi nå en vidgning, där vi slå oss ned och rasta i snön; platsen anses säker. På detta sätt eröfrar man passet bit för bit, stormande förbi de kritiska lavinrännorna.

Detta var i mars 1902; i början af januari voro snöförhållandena vida gynnsammare. Jag kunde då använda sommarvägen på dalens högra sida. Nu var stigen väl öfversnöad, snön hade smält på ytan och åter frusit, en ny stig hade huggits upp. Den lämnar dalbottnen till vänster, djupet tilltager, snart befinna vi oss på ett Eiffeltorns höjd öfver densamma, man hissnar, ett felsteg är en säker död. Jag har ett rep slaget kring lifvet, ett par kulis gå framför, ett par bakom, färdiga att hugga i om jag halkar, där den smala isgatan sluttar ut åt afgrunden. Långa sträckor krypa vi på alla fyra; snart upphinna vi dock vägbanorna, som hugga skåror i snöisen vid farliga passager. Ändtligen nå vi randen af denna oerhördt branta berg-utlöpare. I djupet rakt under oss, liksom på bottnen af en ättestupa, synes Baltals stationshus; dess tak är icke större än ett frimärke, men så uppgår också höjdskillnaden till 700 meter. Passhöjden är blott 3,500 m., eller 2,000 m. lägre än många af de pass vi korsat i Tibet.

Här stå vi nu och andas ut några minuter på gränsen mellan den tibetanska och kaschmiriska naturen. Bakom oss, i öster, kala, snöklädda plåtar, i väster ett landskap inbäddat i yppiga barrskogar. Det gäller nu att komma helskinnad ned utför denna svind-

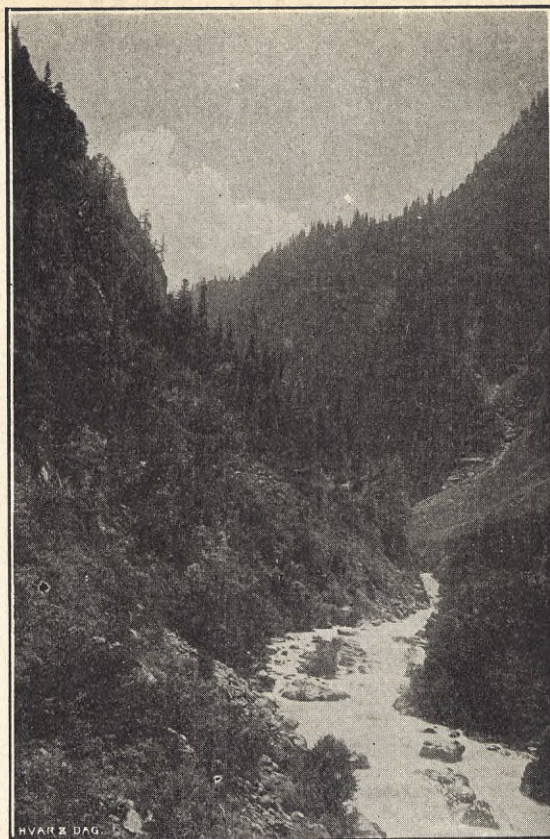
Kliché: Bengt Sjöqvistsparre.
EN FÄRD ÖFVER HIMALAJA: Vägen till Gulmarg.

lande brant. Stigen löper i hundratals sicksack-krökar utmed sluttningen; jag glider och hasar ibland, men kulis äro säkra på benen och strama linan, icke ett ögonblick förlora de herraväldet öfver sin kropp; förlorade man fotfäste på denna höjd, skulle man inom en half minut befinna sig vid Baltal, men i ett oigenkännligt tillstånd. Med en känsla af behag se vi stationshusets tak öka i storlek, vi skynda på stegen, det ångar om oss, försiktigheten slappas, ehuru faran alltjämt är stor. Slutligen taga vi de sista krökarna och ställa våra steg till stationshuset för att hvila en timma.

Husets konstruktion förvånar mig; i dess inre synas en mängd bjälkar och stockar kors och tvärs; det hela påminner mig om Vegas innandöme, där dylika bjälkar voro beräknade att taga emot isprässningen. Utan att fråga förstår jag anledningen, ty en oerhördt våldsamt bläst slår ned från passet, och Abdullah förklarar sedan att i fyra månader på vintern nästan dagligen dylik bläst vråker ned från passet. Det är den som sätter lavinerna i gång och som gör att ett vanligt hus skulle blåsa bort. Kring Baltal ligger marken också bar; snön är bortblåst; men vi hafva icke hunnit långt ned i dalen, förr än den åter blir ymnig och tröttande.

Hur härligt för en nordbo att vandra ned genom denna dal. Furuskogen blir allt tätare och mäktiga nordiska tallar sticka upp ur snön. Vinden hviskar vemodfullt i deras kronor, på 2½ år hade jag icke lyssnat till dessa yläkända ljud. Uppgifna af trötthet hamnade vi sent omsider i Sonamargs stationshus.

Inklämd i dalen försvinner denna lilla by som ett stoftkorn vid sidan af de magnifika bergmassor, som resa sina tinnar mot himlen och nu från hjässan till foten voro höljda i djup snö. Man söker förgäfvets efter ord för att gifva ett svagt begrepp om denna storslagna och imponanta natur, som öfverträffar allt hvad jag förut i den vägen sett. Schweitz

EN FÄRD ÖFVER HIMALAJA: Sinddalen vid Gagangan.

EN FÄRD ÖFVER HIMALAJA: En bro öfver Sind.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre StMm-Öbg.

EN FÄRD ÖFVER HIMALAJA: Srinagar.

Kliché: Kem. A.-B. Brunst. Stifversparre Sölm—Gbg.

påminner väl därom, men dess landskap är mera småtäcktt — här i Sind-dalen är allt tilltaget i så öfvervåldigande dimensioner. Jag skulle vilja bo en sommar i denna dal, det skulle vidga lungorna och själens synvidd, man skulle känna sig glad och fri i denna ljusa friska luft och icke kunna se sig mätt på de djärt upptornade bergmassorna, deras snöfält och skogar.

Men nu har jag icke tid att för länge njuta af denna anblick från stationshusets veranda. Schagdud, min "body servant", som Lord Curzon kallade honom, förkunnar att supén är serverad; den utgöres af te, bröd, ägg och kyckling, det enda som våra kulis lyckats skramla ihop i den lilla byn, men den smakade härligt efter dagens strapatser och i skenet från en flammande brasa.

Den 10 januari voro vi tidigt i sadeln; det tog oss tio timmar att nå Kangan i nedre delen af Sind-dalen, men denna väg skulle af krät en månad, om man velat hinna att smälta allt den bjöd i skönhet och fågring. Första biten var dock mindre angenäm. Dalen är här trång och låg nu i djup skugga. Eiter att två gånger hafva korsat Sind, följer stigen högra dalsidans sluttningar, än utmed floden, än på betydande höjd öfver densamma, det bär ständigt upp och ned öfver otäcka backar ofta med halsbrytande

branter på en fots afstånd — hästen behöfver blott halka ett tag för att med sin rytare göra ett jättesprång in i evigheten. Denna stig är nämligen belagd med glattis, som bildas därigenom, att snön på norra dalsidans bergssluttning, som under dagen är direkt utsatt för solen, smälter och sedan på natten fryser öfver stigen. Äfven där vägen är snöbelagd bär den öfverst en hinna af is. För att komma helskinnade ned från Himalaja anse vi därför klokast att gå till fots. Men trötta äro vi efter vandringen öfver Sodji-la och allt för hastigt sjunka vi ned genom allt tätare luftlager. Då man i åtta månader vistats på 5,000 meters höjd, kan man icke begära att organismen skall förbli oberörd af den äta luft man andas på 2,000 meters höjd, i synnerhet då fallet äger rum inom loppet af ett par veckor.

Ändtligen vidgar sig dalen, snön upphör, vi kunna lugnt anförtro oss åt våra nya hästar, som i långsamt traiföra oss utför en väg, allt bättre och bredare, en verklig landsväg. Sex gånger rida vi på små gungande, med räck försedda broar öfver Sind, hvars kristallklara, grönskimrande vatten i busande och skummande kaskader vråker sig ned mellan fjällen, sökande allt varmare lufstreck, men ändå medförande en anstrykning af sina glaciärers och snöfälts frostiga kyla. Trafiken blir lifligare, byarne ligga allt tätare, vi rida

genom Gagangan, Gunt och Mamer, vi möta oupphörligt ryttare, fotgängare, landmän forslande sina varor på hästar eller nötkreatur. Af åkerfälten synes icke mycket, de äro förlagda till bergssluttningarna, som nu äro mera flacka och bilda mjukt afrundade dosseringar ned mot dalen. Halva dagen rådde en orkanlik blåst, som vi lyckligtvis hade i ryggen, den följde flodens exempel och störtade sig i lätt sinnig våldsamhet ned genom dalen. Det sjöng och klagade i tallarna, som, höga, smidiga och mörkgröna vaggade i ödmjuk takt och bugade sig mot väster. Kolossala skogar kläda nu vänstra dalsidans sluttningar, som

EN FÄRD ÖFVER HIMALAJA: Roddarflicka i Srinagar.

EN FÄRD ÖFVER HIMALAJA: Tongor.

Kliché: Kem. A.-R. Bengt Sjöfverparre Sthlm.—Glg

på afstånd tyckas belagda med förnäma persiska mattor i en enda fälg; till höger är skogen däremot tunn, blott glesa gröna prickar skrika här i den gråa färg-tonen. I dalbotten frodas löfträd, buskar och gräs, ehuru vegetationen nu sofver sin djupaste vintersömn. Strax efter middag åtföljdes blåsten af fullkomlig vindstilla och man såg då en blåaktig rök från eldarna i alla hus och gårdar breda sitt genomskinliga flor öfver dalbotten. En behaglig känsla af lugn och hvila sänker sig öfver oss; blott Sind, som växer i storlek efter att hafva mottagit en mängd sidoflöden, fyller dalen med sitt brus och dånar allt mera doft och kompakt. De närmaste bergarmarna aftaga synbart i relativ höjd, men öfver den mörka skogsranden skina al tjämt snöhöljda taggiga toppar hvitare än döden, mera bländande än någonsin mot sin dunkla förgrund. Och deras kamkonturer stå lika skarpt tecknade mot himlen, denna himmel som är lika ren och blå som de dyrbaraste turkoser från Badakschan. Icke ett återsken från kvalmet från Indiens djungler når upp till dessa höga friska fjäll där alla färger äro rena, fläckfria och intensiva och bland hvilka man rider fram utan att tala ett ord, andandes tyst och långsamt och med ett leende öfver sina drag.

Som timmarna skrida och miltalen ökas blir lifvet som rör sig vid Sindflodens stränder allt brokigare; kärror, bärstolar, zetuoaxar, får, getter och människor; man ägnar oss ingen vidare uppmärksamhet, vi rida genom fredliga byar — hur olika mot i norra Kina, där jag vanligen eskorterades af en stojande hop. Oändligt pittoreska och trefna äro dessa kaschmiriska byar, där de ofta trona på sina höga backar och med en hänförande utsikt öfver Sind-dalen. Om skogen nyss påminde oss lifligt om hemlandets barrskogar, så bekräftas detta intryck af stugorna, byggda af bjälkar och stockar och med slutande tak från åsen; man tror sig förflyttad till Norrland; från multnande barrkottar och löf sprider sig en doft aldeles som därhemma efter snösmältningen om våren. Ja vi hafva ridit på en dag från "vinterns boning", Himalaja, med

20 graders köld, ner till Kaschmirs ljumma och härliga vår

Hela dagen hafva våra kulis traskat till fots, troget följande stora landsvägen. Ändtligen böja de af åt sidan från vägen och föra oss fram till Kangans stationshus, där natten förbarmar sig öfver våra trötta lemmar.

Blott en dagsresa skiljer oss nu från vårt mål, Srinagar. Tid och utrymme förbjuda mig att söka skildra denna pittoreska stad; det intryck den gjorde på oss var så mycket mäktigare som vi kommo direkte från det fridfulla och tysta snölandet. Landsvägen förvandlas till en gata, som leder genom ett ändlöst virrvarr af hus, mellan hvilka ett brokigt vimmel af människor är i rörelse. Den märkligaste gatan i staden är dock Jelums breda, lugna vattenväg, med stränderna belamrade af penselfrestande hus och palatser, bodar och magasin. Det är ett rent venetianskt perspektiv, där de likt svärdfiskar långa och smala båtarna spela gondolernas roll.

Ännu hade vi 30 mil kvar till järnvägen genom norra Indien. Efter ett par dagars hvila i ett gästfritt engelskt hem börjades denna dräpliga färd utför Himalajas sista sluttningar ned mot slättlandet. Morgonen den 14 januari var blåsigt och himlen molnbetäckt, då man anmälde att den första "tongan" väntade oss vid porten. Det var en liten lätt och praktisk, mycket stadigt hopkommen kärra på två medelstora hjul och med plats för fyra personer. Insvept i päls och nedsjunken i mjuka dynor tog jag plats vid kuskens venstra sida och hade fri utsikt öfver vägen framåt, under det att Schagdur gjorde sig hemmastadd på baksätet jämte vårt bagage; ett lågt ryggstöd skiljer oss åt och på fyra stänger uppåres ett skyddstak med nedhängande gardiner, en anordning, som är lika välkommen i regn och bläst, som i solsken. Knappt äro vi ombonade förr än kusken, en vacker kaschmiri med hvit turban, hvisslar gällt, hästarna spritta till som stålfräjar och föra oss i svindlande fart ut åt den breda, jämna, förträffliga landsvägen.

De sista nattskuggorna hafva försvunnit i väster, popplarne afteckna sig allt skarpare i den magnifika allé, som likt ett dubbelt jättestaket följer oss på sidorna ett par mil bortåt. Ännu har man icke börjat dagen, vi möta sällan några vägfarande, vi behärska landsvägen oinskränkt och våra springare jaga fram med ursinnig hastighet.

Redan efter en halftimme bytas hästar. Under tistelstängens spets är en liten kort och stark tvärbom fästad, hvars ändar med remtyg fastsurras vid hästarnas sadeldynor. En smal pinne, fastgjord vid betslenas innersidor, tvingar hästarna att alltid bibehålla samma afstånd från hvarandra. Det hela är mycket enkelt och inom två minuter är det nya hästparet förspändt och så bär det af igen station efter station.

Vid Baramulla lämna vi Kaschmirs stora öppna dalvidgning, Jelum-floden kryper ihop för att i en trång djup och pittoresk dal genomskära bergen. Återstoden af dagsresan och hela följande dag förde oss genom denna gigantiska hålväg, som i skönhet söker sin like på jorden. Vi hafva floden på höger hand. Högt öfver dess nästan öfverallt i foisar och kaskader skummande vatten slingrar sig vägen utmed bergssidorna och utgör i och för sig ett mästerverk i vägbyggnadskonst. Än äro vi 50 än 100 m. öfver den gröna och hvita floden, hvars brus icke höres på grund af karrans eviga skrammel. Där bidalar utmytna förändrar sig landskapet inom ett ögonblick på det mest oväntade sätt: vi hafva t. ex. kört åt väster en stund med den mäktiga floden liksom utbredd på en karta under oss; det bär brant utför; på yttersidan är en två fot hög stenmur upprest; hästarna ligga som remmar utmed vägen, deras hoislag följa hvarandra så tätt som en darning, de jaga i den vildaste, ursinnigaste fart utför, och likväl tyckes vägen på ett par hundratals meters afstånd framför oss upphöra vid randen af ett svindlande bråddjup. Nej, det är blott en krök som leder in i en sidodal, men den är så tvär, att en katastrof icke tyckes kunna undvikas. Då vi med denna hastighet svänga om hörnet måste "tongan" stjälpas och likt en slungad sten störta öfver barreren och ned i djupet. Jag biter ofrivilligt ihop tänderna och gör mig redo att kasta mig ur, det vore ett underverk om vi lefvande komme ifrån denna vansinniga dans. En frågande blick på kusken öfvertygar mig dock om att ingen fara är för handen, han sitter fullkomligt lugn och oberörd, håller med ena handen tömmarna och fattar med den andra det mässingshorn han bär om halsen och utstöter en varningssignal just innan vi med lagom dämpad fart svänga kring den lodräta klippväggens hörn.

Vägen är hård och jämt fallande som golfvet i en teatersalong, det gnisslar och knastrar efter våra järnskodda hjul; här och hvar äro arbetare sysselsatta med reparationer där rägnvatten gjort åverkan och nytt skarpkantigt grus fördelas och nedprässas. Jag har aldrig sett en mera omsorgsfullt och idogt vårdad landsväg, den minsta antydning till en skavank botas ögonblickligen. Det är ett nöje att mil efter mil rulla bort öfver denna gata, som icke skulle kunna vara bättre om den vore belagd med asfalt.

Emellertid hafva vi svängt kring hörnet och färdas nu åt söder eller till och med sydost ned utmed sidodalens högra bäringsbrant. För att bibehålla nivån så jämt fallande som möjligt, måste nämligen vägen troget följa bäringsidornas konturer, den måste in i alla bidaler och erosionsklyftor och ut kring alla framspringande förgreningar. Så länge susa vi åt sidan, att vi tro oss ha lämnat Jelum för godt, men ändtlingen blir dalen allt spetsigare, på motstående, vänstra, klippvägg synes en rak, långsamt fallande linje, det är vägens fortsättning. I själva spetsen

är en stenbro uppförd, under hvars hvalf en biälff porlar, och sedan vi korsat den, färdas vi lika länge mot norr, med ett fullständigt nytt perspektiv framför oss, allt till nästa hörn, där vi åter låta blicken sväfva öfver Jelums beundransvärda dalgång, så storslagen och dråplig, att man kan gråta vid dess åsyn. Tro därför ej att det är enformigt att i tre dagar skramla genom dessa bärg; man är allt för upptagen af landskapets ständigt skiftande panorama och af en oafbruten spänning, för att ögonlocken skulle kunna kännas tunga. Nu har jag för min del den lilla svagheten att finna ett stort och uppriskande behag i att åka fort och jag var tillräckligt van vid detta förflyttningssätt för att en enda gång behöfva öfverraska min högra hand med att den varnande vidrörde kuskens vänstra arm, då den betänkligt frikostigt lät tömmarna falla slaka öfver hästar som snarare durkade än sprungit i hård, men behärskad galopp. De åkturer jag förut gjort kunde dock icke i spänning jämföras med denna färd. I tarantass hade jag åkt 200 svenska mil genom Kirgisiersteppen, i mongolisk kärra 200 mil genom Mongoliet från Peking till Irkutsk, och minst lika mycket vid olika tillfällen i Turkestan och Persien; jag hade också för 20 år sedan, åkt öfver Kaukasus, Grusinska körvägen, och var alltså en rätt bepröfvad åkare. Men allt detta var småsaker i jämförelse med de 30 milen i Jelums dal. Hvad gör det om en trojka råkar i sken på Kirgisiersteppen! Låt den skena; steppen utbreder sig framför den jämn som ett haf och hästarna må vara aldrig så galna, så äro de dock tillintetgjorda af trötthet, innan de upphinna den flyende horisontens rand. Men i Jelums dal är det annorlunda, och där ha icke en, utan flera olyckor timat, i det att tongor störta ut för branterna.

Nära Tjarvang kringskäres usikten i ett nu och hästarna tycktes hafva för afsikt att krossa sina pannor rakt i en lodrätt bergvägg. Åh nej, en tunnel gapar framför oss. Nog kunde kusken här åtminstone hålla in sina kampar och icke med samma galna fart ränna rätt in i berget. Han tar dock saken lugnt och tutar sin lilla melodi i hornet; hvilket märkvärdigt, bottenlöst eko; vi måtte väl icke möta någon annan tonga därinne, det skulle bli en skön pannkaka. Nu susa vi in i hålet och det blir kolmörkt och källarsvalt; men en krök, en ljuspunkt synes därtorta, den förstoras hastigt och i flygande fläng fara vi ut i dagsljuset igen.

Trettionio gånger bytte vi hästar och åtta gånger kuskar, men tongan var alltså densamma. Att ibland ett 80-tal hästar åtskilliga vildbasar måste finnas, säger sig själf, ja de allra flesta voro mer eller mindre ohandterliga. Omsorgsfullt skötta och välmående tycktes de själfva finna ett kolossalt nöje i att springa framför tongan. Ett par minuter innan vi nå nästa station, stöter kusken i sitt horn en låt, som klingar så trefligt och eka mot bergväggen. Då vi tvärstanna vid stationen, står därför nästa hästpar färdigt; rykande, svettiga och frustande spännas de gamla kamparna ifrån och de nya föras in under tistelstängens tvärbom. Men just då händer det ofta att man får bevittna ett muntert spektakel. De längta till den grad att få lägga vägen bakom sig, att ett halft dusin män måste hålla hvar och en af dem. De sänka sig till halft sittande position på bakbenen, de spetsa örnen och utspänna näsborrarna, ögonhvitn blir blodsprängd, de andas stötvis och häftigt och darra i hela kroppen. Karlarna söka med all makt kufva dem, de gripa om deras örnen och böja ned deras hufvud. Under tiden låsas de fast under bommen, kusken smyger sig upp och samlar försiktigt in tömmarna. Då stationens öfveruppsyningsman ropar "färdigt", kasta sig alla knektarna på en gång åt sidorna,

och som en krutantändning rusar paret besinningslöst bort. Först efter några minuter har det lugnat sig så pass, att det låter styra sig af kusken.

Ja, här kunde man i sanning få studera olika hästkaraktärer; somliga hade den fulla ovanan att stegra sig så att de höllo på att bryta sönder både bommar och remmar; andra funno det lustigt eller fördelaktigt att med hela sin tyngd luta mot tistelstängan, och åter andra att spänna sig ut från densamma allt hvad de orkade och allt under det de sprungit i vildaste karriäre. Ett par hvita hästar hade kommit öfverens om, att så fort vi lämnat stationen helt enkelt stanna och lägga sig ned, och först sedan denna manöver upprepats ett par gånger och kusken trakterat dem med piskan råkade de i fullkomligt sken och höllo på att bryta nacken af både sig själfva och oss.

Vid Kohala för oss en bro öfver till högra stranden. Barrskogen har upphört och löfträden stå grönskande som midt i sommaren. Redan i början af tredje resdagen aflägsna vi oss från Jelum; körvägen slingrar som ett ljusgult band i tusen krökar uppför högra dalsidans slutningar mot allt högre regioner, där barrskog åter dominerar. Brilljanta äro de utsikter, som nu upprulla sig åt alla håll; hela landet badar i den uppgående solens strålar, skuggorna framhålla reliefen med en otrolig energi; djupt, oändligt djupt under våra fötter slingrar sig Jelum, och de delar där af som äro utsatta för solen blänka som smält guld; flodens brus förnimmes icke ens då tongan ett ögonblick står stilla, afståndet är för stort, icke en hviskning från dess brådslande böljor når upp till våra höga, fria vidder. Våra blickar nå här öfver de närmaste bergen, till andra, aflägsna kammar som förtona i allt mattare färger och skifta i blått under solen.

Allt högre bär det, stigningen är kännbar, men farten saktas endast föga, hästarna äro ständigt i ga-

lopp. Så nå vi Murri-passet, som nu var snöfritt, men där man eljes vid denna årstid vanligen får gå några miles till fots. En kortare sträcka åka vi på själfva bergåsens kam och hafva då fri utsikt åt båda sidor — detta landskap måste ses, det vore orättvist att söka beskrifva det; oändligt, gränslöst utbreder sig rummet ända till horisontens outransakliga töcken-dimmor, men därborta, under ett flor af ångor och dunster, ana vi Indiens lågland med dess tropiskt yppiga vegetation.

Ett nytt par hästar för oss i susande fart utför branterna och vägen kröker i sicksack, i 180° vinkel.

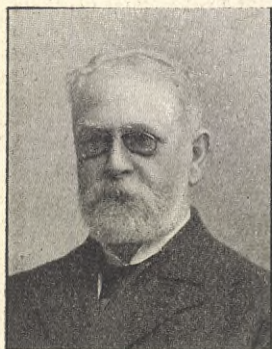
Vi försvinna i dunkla barrskogar af jättelika träd; hur tjugande att låta blicken förlora sig i dessa skogars gömslen. Trafiken tilltager i liflighet, vi måste sakta farten för att icke råka i kollision med hela rader af väldiga lastkäror med bufflar och zebuoxar, ryttare, karavaner, vandrare och tiggare. Det börjar kännas varmt och kvaft. Från Dalion-kas hafva vi den dalande solen rakt i ögonen, men befrias snart från dess glöd, då vägen för in under den tät löf-skogens ogenomträngliga hvalf. Ännu en hornsignal som bådär Malepurs hästbyte; hela rader af dromedarer, lastade med varubalar, skrida tyst utmed den breda, alléförsedda vägen. Vid Audidi byta vi för sista gången dragare. Solen har sjunkit, mörkret inträder hastigt, det kännas varmt som i en bakugn efter den långa vinter vi genomlevat. Kvalmiga miasmer stiga tigande från träsk och skogar i denna ljumma underliga natt. Vår tonga rullar öfver en fullkomligt jämn väg. Hvad var det som skrällde så metalliskt under dess hjul? Jo, järnvägsskenorna vid Raoal-pindis station; hur banalt och civiliseradt efter all den frid och stillhet vi hafva bakom oss! En gäll hvissling ljuder i natten; det är tåget till Calcutta, som en stund senare för oss mot öster genom detta underbara sagoland.

EN FÄRD ÖFVER HIMALAJA: Baramulla.

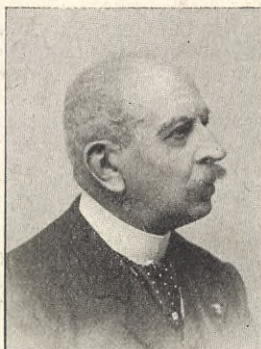
Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfversparre Sklm—Gbg.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

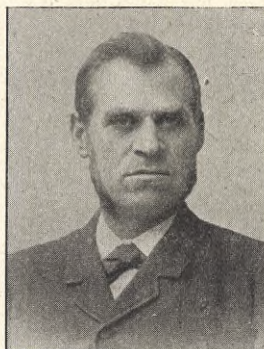
J. W. E. WALLDEN.

I dessa dagar lämnar hufvudredaktören för Stockholms Dagblad, John Wilhelm Elis Wallden, denna sin befattning och därmed den publicistiska bana och den tidning han, utom under åren 84—01, tillhört alltsedan 69. Ledamot af riksd. 1:a kam. åtnjuter W. som person och som publicist ett stort anseende.

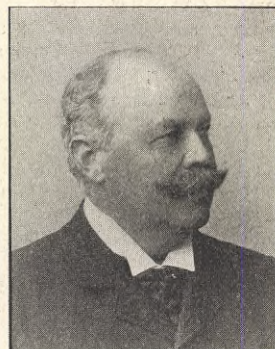
G. A. von PLATEN.

Den 1 nov fyllde f. d. öfverstelöjtnanten Gustaf Achatas von Platen, i Göteborg, 80 år. Underlöjtn. vid Kronprinsens husarregemente 44, ryttmästare 62, major 69, öfverstelöjtnant 74, afsked från regt:et 76.

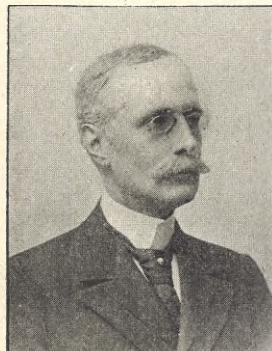
C. PERSSON.

60 år fyllde den 24 okt. hemmansägaren Carl Persson i Stallerhult, ledamot af riksdagens Andra kam. samt af statsrevisionen.

O. GÖRANSON.

50 år fyller den 19 nov. stiftaren af Norrköpings träförädlingsaktiebolag, dettas disponent Oskar Göranson.

F. T. C. von ROSEN.

55 år fyllde d. 3 nov. öf. ceremonimästaren, led. af riksd. 1:a kam., greve Fredrik Thomas Carl v. Rosen å Hedenlunda (Söderm.). Attaché vid beskickn. i Köpenhamn 78, v. häradshöfd. 79, andre sekr. i utredp. 80, förste sekr. 85, kansliråd 87, afsked 94. Kammarherre 96, öf. ceremonimästare 02.

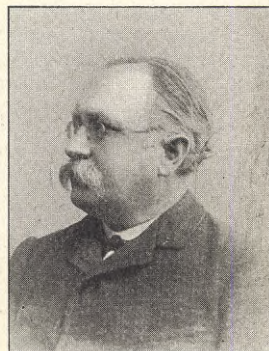
K. P. ARNOLDSON.

60 år fyllde d. 27 okt. skriftställaren Klas Pontus Arnoldson. A., som 70—81 var stationsinspektör arbetade sedermera tillfälligt i Dag. Nyh., hvarefter han varit redaktör för olika tidningar och tidskrifter. Led. af Andra kammaren 82—87. A. har särskildt gjort sig bemärkt för sina fredssträfvanden.

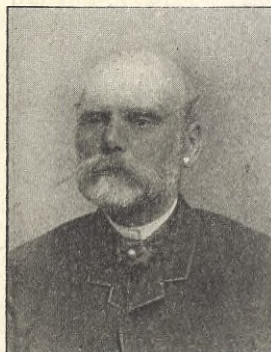
C. J. JAKOBSON.

Riksdagsmannen, hemmansägaren Carl Jakob Jakobson å Karlshult, fyllde den 27 okt. 65 år. Bevistat 22 riksdagar fr. o. m. 85, landstingsman sedan 79.

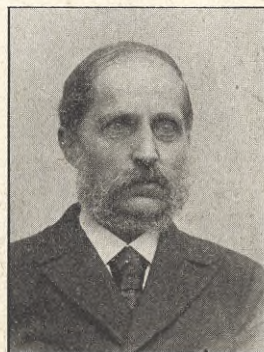
J. A. BERGER.

Provinsialläkaren i Alingsås distr., med. lic. Julius Axel Berger, fyllde den 28 okt. 60 år.

B. R. WENGBERG. †

Den 29 okt. afled i Stockholm f. d. tullförvaltaren vid Stockholms tullkammare Bror Robert Wengberg, född 1834.

C. A. LUNDSTRÖM. †

Den 22 oktober afled i Sigtuna handlanden C. A. Lundström vid 60 års ålder. L. var mångbetrodd med kommunala uppdrag af betydhet i sin stad, bl. a. under flera år såsom stadskassör.

J. A. N. KINDESTRÖM. †

Den 28 okt. afled vid 53 års ålder lasarettsläkaren i Sala, med. lic. Johan Axel Napoleon Kindeström. Stud. 71, med. kand. 78, med. lic. 83. Andre stadsläkare i Sala 83, lasarett- och järnvägläkare 84.

T. A. von TEÜCHLER. †

Journalisten Thor Anton von Teuchler, medarbetare i Morgonposten i Göteborg, afled den 30 okt. vid 55 års ålder. Särskildt bekant som konst- och musikkritiker under märket T. v. T. Någon tid anställd vid H. 8 D:s redaktion.